

РЕШЕНИЕ

№ 68

гр. Ловеч, 27.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ЙОВКА КАЗАНДЖИЕВА**

Членове: **ИВАН ИВАНОВ**
ЕМИЛ ДАВИДОВ

при участието на секретаря **МАРИНА ФИЛИПОВА**
като разгледа докладваното от **ЕМИЛ ДАВИДОВ** Въззивно наказателно дело от частен характер № 20214300600288 по описа за 2021 година

Производство с правно основание член 318 и сл. от Наказателно процесуалния кодекс.

Постановена е Присъда № 260018/27 май 2021 година по наказателно частен характер дело № 295 по описа на Районен съд Тетевен за 2020 година. С тази присъда съдът е признал за невиновен **ИВ. В. Т.**, роден на 21.12.1965 година в гр. Луковит, Ловешка област, живущ в с. Златна Панега, Ловешка област, български гражданин, със средно специално образование, женен, неосъждан, ЕГН ***** за невиновен, в това на дата 29.09.2020 година, около 18,00 часа в с. Златна Панега, Ловешка област умишлено да е причинил на **П. СТ. П.** от гр. Ябланица, Ловешка област лека телесна повреда, с разстройство на здравето, извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК, а именно насиняване с размери 5/5 см над ляво ухо, охлузна рана на ляво ухо, охлузна рана по външната страна на ляво рамо с размери 3/3 см с жълто-лилав хематом под нея, кръвонасядане по ляв лакът външна страна, кръвонасядане

по външна страна на дясна мишница и охлузна рана по предна повърхност на ляво коляно, поради което го е оправдал по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл.130 ал.1 от НК.

Със същата присъда е отхвърлен като неоснователен и недоказан предявения от П. СТ. П. от гр.Ябланица, Ловешка област против ИВ. В. Т. от с.Златна Панега, Ловешка област граждански иск за неимуществени вреди в размер на 2000 /две хиляди/ лева,като е осъден П. СТ. П. от гр.Ябланица, Ловешка област да заплати на ИВ. В. Т. от с.Златна Панега, Ловешка област сумата от 500 /петстотин/ лева разноси по делото.

Против така постановената присъда е подадена въззивна жалба от П. СТ. П. чрез повереника си адв.Н.Л..Сочи,че присъдата е необоснована и незаконосъобразна,без да конкретизира оплакванията си.Моли,съда да отмени присъдата и постанови нова,с която да наложи справедливо наказание на подсъдимия ИВ. В. Т. и уважи предявения граждански иск.

В съдебно заседание жалбоподателя възивник лично и чрез адв.Л. поддържа въззивната жалба.Сочи,че действително медицинското му свидетелство е издадено два дни след инцидента,но изтъква като причина,че е бил задържан за 24 часа.Сочи,че е нормално подсъдимия и неговата съпруга да отричат вина,но счита,че това е тяхна защитна теза.Молят,съда да отмени първоинстанционната присъда и постанови нова,с която да наложи справедливо наказание на подсъдимия ИВ. В. Т. и уважи предявения граждански иск.

Въззиваемия И.Т. лично и чрез защитника си адв.Ц. счита присъдата на Районен съд Тетевен за мотивирана,обоснована и правилна.Сочи,че решаващия съд е положил максимум усилия да установи обективната истина,но въпреки това заключението на съдебно медицинската експертиза е категорично,че обективните наранявания,описани в медицинското свидетелство,по никакъв начин не могат да се причинят по описания в тъжбата начин.Молят,обжалваната присъда да се потвърди,като претендират присъждане на разноси за въззивното производство в размер на 300 лева.

Съдебния състав,след анализ на доводите на страните и събраните в хода на първоинстанционното производство писменни и гласни доказателства

приема за установено следното :

Въззивната жалба на П.П. е подадена в срок и е допустима за разглеждане,но по същество е неоснователна.Както правилно е установил решаващия съд,тъжителя,понастоящем въззивник твърди,че на 29.09.2020 година около 17,50 часа в с.Златна Панега прибирал овцете си от паша и когато наближил дома на подсъдимия И.Т., който му е съсед, едно от животните се приближило до оградата му, по която расте бръшлян. Твърди, че е тръгнал, за да изгони животното и в този момент излязъл И.Т. и тръгнал към него, приближил го и го ударил в челото, но не успял да види с какво /дали с ръка или с глава/, след което паднал по гръб на пътя и изгубил съзнание. Твърди, че когато дошъл на себе си при него нямало никой, овцете му били вкарани в двора и му нямало тоягата. Твърди, че е станал, че го боляло цялото тяло, виело му се свят и го боляла главата, влязъл в къщата си и се обадил на тел. 112. Твърди, че след около 20 минути дошла полицейска кола с двама полицаи и единия от тях отишъл да говори с въззиваемия Т.. Твърди, че се е приближил и казал, че той е подал сигнала, но полицаят му казал да си чака реда, скарали му се и той се отдръпнал. Твърди, че когато приключили разговора с Т., кварталния дошъл при него, сложил му белезниците и го вкарали в колата. Твърди, че го отвели в сградата на полицията в гр.Ябланица, където бил задържан за срок от 24 часа. Твърди, че след задържането си се е почувствал зле, при което била извикана спешна помощ и го посетил лекар, който му премерил кръвното налягане и казал, че е високо, дал му лекарство и си заминал. Твърди, че на следващия ден бил освободен, като не му върнали часовника и телефона и му обяснили, че са ги дали на Иван Иванов от гр.Ябланица. Преди да си тръгне Георгиев, квартален на с.Златна Панега му съставил акт, че е възпрепятствал полицейските служители да изпълнят служебните си задължения. Твърди, че на следващия ден посетил болницата в гр.Луковит и си извадил медицинско свидетелство. Твърди, че проблемите му с И.Т. са още от 2009 година, че същият постоянно търси повод да се кара с него, обижда го и посягал да го бие, следял го и му се заканвал, че ще го убие. Твърди, че през 2016 година му нанесъл побой, за което пуснал жалба и представил медицинско в РУ гр.Ябланица и тогава Началника на полицията и кварталния го помолили да си изтегли жалбата, тъй като И.Т. е полицаи и му оставало малко до пенсия и че той няма повече

да се разправя с него и той се съгласил. Твърди, че от пролетта на следващата година започнал отново да го тормози и това продължавало постоянно и до днес и било нетърпимо. През 2018 година с жена си двамата дошли в къщата, като той му ударил два шамара, но за този случай не е пускал жалба. Твърди, че е на 70 години, болен и не може да живее с този постоянен страх за живота и здравето си и тормоз от страна на Т..

Правилно и обосновано Районен съд Тетевен е кредитирал заключението на изготвената по делото съдебно-медицинска експертиза, от което се установява, че на въззивника е било причинено телесно увреждане, което се изразява в насиняване с размери 5/5 см над ляво ухо, охлузна рана на ляво ухо, охлузна рана по външната страна на ляво рамо с размери 3/3 см с жълто-лилав хематом под нея, кръвонасядане по ляв лакът външна страна, кръвонасядане по външна страна на дясна мишница и охлузна рана по предна повърхност на ляво коляно, както и че уврежданията могат да бъдат получени от удар с твърд тъп предмет или при падане върху такъв. Вещото лице е посочило в съдебно заседание пред Районен съд Тетевен, че е възможно телесното увреждане на въззивника да е получено от удар в дясната страна и падане на тъжителя на лявата, но не и при падане по гръб.

В тъжбата изрично е посочено от тъжителя, като механизъм на причиняване на телесните му увреждания, че И.Т. тръгнал към него, приближил го и го ударил в челото, но не успял да види с какво /дали с ръка или с глава/, след което паднал по гръб на пътя и изгубил съзнание. От заключението на техническата експертиза се установява, че въззивника е подал сигнал на телефон 112 като е съобщил първоначално, че комшиите мъж и жена са го пребили и че са му счупили кривака, а при второто обаждане на същия телефон е заявил, че е бил пребит с кривака и че не желае спешна помощ, а само полиция. Посоченото от въззивника в тъжбата и в последствие на тел. 112 изцяло се разминава с приетия механизъм на причиняване на телесните увреждания в медицинската експертиза.

Освен това следва да се отбележи, както правилно е сторил решаващия Тетевенски районен съд, че нито в приложеното по делото медицинско свидетелство, нито в медицинската експертиза е посочено нараняване в областта на челото на въззивника, както се твърди от него в тъжбата. Освен

това следва да се отбележи, че органите на полицията са задържали П., същият е бил освидетелстван във връзка със задържането и от приложената по делото медицинска справка се установява, че същият нямал външни травми при прегледа и кръвното му налягане било високо, че нямал оплаквания и може да бъде задържан по ЗМВР. Решаващия съд правилно е отчетел, че са налице сериозни противоречия между заявеното от самия тъжител в тъжбата относно механизма на причиняване на телесното му увреждане, на заявеното от него при двете обаждания на тел. 112, на записаното в медицинската му справка, че няма външни травми и на приетия в медицинската експертиза механизъм на причиняване на телесните увреждания, което сериозно е разколебало съда относно наличието на тези телесни увреждания към дата 29.09.2020 година. Освен това по делото безспорно е било установено, че П. е бил употребил алкохол, което се установява от обясненията на Т. и от показанията на неговата съпруга и показанията на полицейските служители.

Анализирайки гласните доказателства по делото, правилно решаващия съд е отчетел, че на мястото на инцидента са били само П., Т. и неговата съпруга и други лица не са присъствали, като и Т. и неговата съпруга са категорични, че никой не е удрял тъжителя още по-малко в челото с ръка или глава.

Правилно е отчетено също, че за нанасянето на побой от страна на Т. на пострадалия въззивник твърди единствено самият пострадад и неговия син, който не е бил очевидец на инцидента, а е видял баща си на другия ден и от него е разбрал за случилото се от разказа му.

Действително по делото има данни за леко телесно увреждане на П., но от събраните по делото доказателства не се установява по несъмнен и безспорен начин, че това телесно увреждане е причинено именно от въззивника Т.. Предвид доказателствата по делото изводите на решаващия съд че не може да се установи по несъмнен начин, че причиненото телесно увреждане на пострадалия е в причинна връзка с действията на подсъдимия Т., както и че не е установено по несъмнен и безспорен начин, че причинените телесни увреждания на пострадалия са в следствие от нанесен побой от подсъдимия са правилни и логически обосновани – частното обвинение не е доказано по несъмнен и небудещ противоречия начин. Следователно налице е

недоказаност по отношение главния факт по делото, именно телесно увреждане на пострадалия да е в причинна връзка с действията на въззивника Т., поради което следва да бъдат приложени последиците, визирани в чл. 304 НПК. Недопустимо е постановяването на осъдителна присъда при недоказаност на обвинението по несъмнен и категоричен начин, когато не са изяснени напълно обстоятелствата, касаещи същото обвинение. Само когато всички факти, включени в причинно-следствения процес на престъпното деяние и неговото авторство бъдат установени безспорно и категорично, съдът може да постанови съответна осъдителна присъда. Последната не може да почива на предположения, на съмнителни, несигурни и колебливи изводи досежно осъществяването на обективните и субективните признаци за деянието. Съдът признава подсъдимия за виновен само и единствено, когато обвинението е доказано по несъмнен начин / чл. 303, ал. 2 НПК/, което е гаранция за реализиране правата на обвиняемите, респективно на подсъдимите в наказателния процес, произтичащи от презумпцията за невиновност, установена и прокламирана в чл. 16 НПК. Липсват основания, които да мотивират въззивният съд да промени съществено направените в първоинстанционния съдебен акт фактически констатации, тъй като в мотивите му са обсъдени събраните по делото доказателствени материали и не е допуснато превратното им тълкуване. В тази връзка е необходимо да се отчете, че когато изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези, които се оспорват, за да отговори на наведените доводи във въззивната жалба /Решение № 372 от 01.10.2012 година по Н. Д. № 1158 по описа за 2012 година на Върховния касационен съд, Наказателна колегия, III Наказателно отделение; Решение № 181 от 2012 г. на ВКС, I Н. О.; Решение № 513 от 2013 г. на ВКС, I Н. О.; Решение № 371 от 2016 г. на ВКС, III н. о. /,толкова повече, че въззивната жалба е бланкетна и същата не беше допълнена и конкретизирана, независимо от дадените указания за това.

Водим от горните съображения въззивния съдебен състав приема, че Присъда № 260018/27 май 2021 година по наказателно частен характер дело № 295 по описа на Районен съд Тетевен за 2020 година е правилна и законосъобразна – не са налице основанията по член 337, ал. 1, т. 1 –

4 от НПК за ревизия на съдебния акт, поради което на основание член 338 от НПК същия следва да се потвърди.

С оглед разпоредбата на чл. 190, ал.1 от НПК и вложения по делото Договор за правна защита и съдействие № 0000044782/20.10.2020 година въззивника П. СТ. П. от град Ябланица, област Ловеч, *****, ЕГН ***** следва да заплати на ИВ. В. Т. от село Златна Панега, област Ловеч, ***** и сумата 500.00 лева разноски по делото пред въззивната инстанция.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 33 4 т. 6 от НПК,
съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 260018/27 май 2021 година по наказателно частен характер дело № 295 по описа на Районен съд Тетевен за 2020 година.

ОСЪЖДА П. СТ. П. от град Ябланица, област Ловеч, *****, ЕГН ***** следва да заплати на ИВ. В. Т. от село Златна Панега, област Ловеч, ***** и сумата 500.00 лева разноски по делото пред въззивната инстанция.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____